

JAN ŠPRINCL

CAROLUS ERBEN

FASCICULUS FLORUM

SPONSA LEMURIS

Iam nunc undecima hora sonabat,
adhuc lampas conflagrabat
fundens fulgur in intima cellae
desuper in genuale puellae.

Murus stat conclavis egentis
pendet imago prisca parentis,
sanctae matris, divi nati,
sicut floris iam gemmati.

Coram matre virgo grata,
tristis supplex est prostrata,
iungit palmas in maerore,
flenti manat ros ex ore.

„Vae mihi, perdidit iam genitorem,
iam non possum ferre dolorem,
vae mihi, vae, qua – mater amata,
vivo utroque parente privata,
ah, non possum fari verbis,
ambo mi sunt iam sub herbis.
Mox germana perampta est morte,
frater – ictus eadem sorte.
Ille, in quem fors insanirem,
pro quo memem offerre scirem,
ille est in peregrinum versus,
ast est nondum retroversus.

Cum peregrinans discedebat,
oris rores abstergebat:
,Insere linum, tu mea grata,
et reminiscere sicut amata.
Post tres annos iam non flebis,
nam revertar, sed debebis id,
quod mando, mi complere.
Primo debes stamina nere,
dein perfundes lintea lympha,
pinges pallas sicut nympa
et cum pallas iam pernebis,
deinde corollas ipsa viebis.‘

Iam-iam pallas consui,
dein in arca posui,
ruta floribus privatur,
adhuc ille mi palatur,
in remotiore mundo
sicut lapis in profundo.
Post tres annos non auditur,
utrum vivit, heus nescitur.

Mater, fer auxilium,
tu es mi subsidium,
carum mi reducas retro,
aliter non credam Petro,
oro te iam centies,
aut mi viam brevies.
Ille est meum gaudium,
cepi vitae taedium.
Tute, plena gratia,
aufer mi lugubria!“

Movit se pictura in muro,
virgo clamat in obscuro,
fusca lampas scintillavit,
sese tenebris velavit.
Forsan – venti tractio
aut significatio.

Quidam huc progreditur,
in fenestram tunditur.
Exauditur vox deformis:
„Adhuc vigilas aut dormis?
Audis virgo, tic, tic, tic,
mea virgo, sum iam hic.
Mea cara, quid fecisti?
Utrum adhuc me novisti,
aut fors alium cepisti?“

UNDINUS

I

Supra lacu vir sedebat,
noctu populo canebat:
„Luce, luce, lunula,
suant, suant filula!

Neo socculos frugales
in madores atque in calles,
luce, luce, lunula,
suant, suant filula!

Netur vestis coniugalis,
cras iam sextus, Bacchanalis,
luce, luce, lunula,
suant, suant filula!

Soccos, viridem vestitum,
ad conubialem ritum,
luce, luce, lunula,
suant, suant, filula!”

EMPUSA SIVE STRIGA MERIDIANA

Apud scamnum infans stabat,
pleno gurgite clamabat.
„Nebulo, tu habes mores,
siste tandem iam clamores!

Est meridies, momento
pater est hic post laborem:
Ignis eget alimento
propter tuummet furorem!

En, hic eques, currulus,
ludas, habes gallulum!“
Sed cum gallo currulus
volat paf in angulum.

Tollit denuo clamores –
„Crabro perdat temet iam – !
Credas, huc Empusae horrores
protinus alliciam!

II

Virgo mane iam surrexit,
tunicas in nodos nexit:
„Mater, volo vadere,
apud lacum lavere.”

„Ne discedas, nata cara,
vidi somnians amara,
nata, domi maneat,
quaeso, ne nunc abeas!

Gemmis eras redimita,
alba veste convestita,
heu, ex spumis, caveas,
quaeso, ne nunc abeas!

Albae vestes luctum velant,
lacrimas et gemmae celant,
tristem sextum caveas,
quaeso, ne nunc abeas!”

Nescit nata tolerare,
coepit quiddam stimulare,
ut ad lacum abeat,
nil, quod domi placeat.

Veni, veni, tute Empusa,
istum malum hinc asporta!“
En, it quidam, iam reclusa
fit paullatim casae porta.

Anus fusca, torvo vultu,
cum bacillo, torta crura,
convelata crasso cultu,
vox procellae, rauca, dura.

„Da puellum!“ – „Tu, rex sortis,
mi dimitte verba vana!“
Aflat matrem ventus mortis,
en, hic est meridiana!

Vult ad mensam propinquare,
reperit compar obvius:
mater nequit iam spirare,
natum pressat gremio.

Respicit, Empusa repit,
vult puellum rapere,
vadit propius, iam coepit
bracchia protendere.

Manum porrigit ad natum,
mater torpet perturbata:
„Propter Christi cruciatum!“
cedit sensibus privata.

THYMUS

Decessit mater in sepulcrum data,
manserunt orbi pueri,
vadebant quoque mane luce grata
quaerentes matrem miseri.

Infantes caros mater miserata
in lucem rursus rediit,
contextit tumulum reincarnata,
in parvos flores iniit.

Infantes cognoverunt matris flamen,
in corde semet hilarant et flosculum,
maeroris consolamen,
secundum matrem nominant.

GAUDEAMUS IGITUR

Gaudeamus igitur
iuvenes dum sumus:
post iucundam iuventutem,
post molestam senectutem
nos habebit humus.

Vita nostra brevis est,
brevis finietur;
venit mors velociter
rapit nos atrociter,
nemini parcetur.

En, campanae vox auditur,
est diei iam discrimen;
porta raptim aperitur,
pater transit casae limen.

Matris os est alba nix,
natus ad cor est pressatus,
matrem excitavit vix,
sed puellus – suffocatus.

O thyme matris, vos materni flores,
excerpsi vos in tumulo,
fabellae, nostri simplices rumores,
cui portem vos in cumulo?

Vos in fasciculum nunc copulabo,
redimiam vos taenia,
in mundum latum viam demonstrabo,
qua vobis est familia.

Fors filia fidelis apparebit,
cui vos fragretis suaviter,
fors filius fidelis apparebit
ad vos cor clinans comiter.

Ubi sunt, qui ante nos in mundo fuere?
Vadite ad superos,
transite ad inferos.
Ubi iam? – Fuere.

Vivat academia,
vivant professores,
vivant membrum quodlibet,
vivat membra quaelibet,
semper sint in flore!